

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Ing. Š. J.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2016, č. j. MSK 107379/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 1. 2018, č. j. 22 A 157/2016 - 15,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 1. 2018, č. j. 22 A 157/2016 - 15, (dále jen „napadené usnesení“), jímž krajský soud odmítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2016, č. j. MSK 107379/2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] **Napadeným rozhodnutím** žalovaný zamítl odvolání společnosti ODVOZ VOZU s. r. o. (dále jen společnost) proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „magistrát“) ze dne 18. 7. 2016 jako nepřipustné podle ustanovení § 92 odst. 1 správního

řádu. Rozhodnutím magistrátu byla žalobci uložena pokuta 1 500 Kč a náhrada nákladů řízení 1 000 Kč podle § 125f odst. 1 a 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalovaný popsal, že žalobce byl v průběhu prvostupňového řízení zastoupen na základě plné moci ze dne 21. 10. 2015 T. S., kterému bylo rovněž doručeno prvostupňové rozhodnutí. Dne 4. 8. 2016 podala prostřednictvím datové schránky společnost ODVOZ VOZU s.r.o. jménem žalobce odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Potvrzení zmocnění k zastupování však nebylo ke dni podání odvolání ze strany společnosti ani účastníka řízení doloženo, proto byla společnost písemně vyzvána k doložení potvrzení k zastupování. Usnesení bylo doručeno do datové schránky společnosti dne 8. 8. 2016; následně byla ze strany společnosti zaslána plná moc ze dne 21. 5. 2015, avšak tou byl k zastupování žalobce zmocněn pan S. Žalobce sám nebo prostřednictvím svého zástupce proti rozhodnutí magistrátu odvolání nepodal. Na základě těchto skutečností měl žalovaný za to, že zmocnění k zastoupení společností ODVOZ VOZU s.r.o. (dále jen „společnost“) ve věci správního deliktu žalobce nebylo v dané věci doloženo, tudíž žalovaný uzavřel, že odvolání bylo podáno právnickou osobou bez příslušného zmocnění, a jedná se tak o nepřípustné odvolání.

[3] Proti tomu rozhodnutí podal žalobce **žalobu** ze dne 18. 10. 2016, v níž namítal, že správní orgány pochybily, pokud výzvu k prokázání zmocnění zasílaly pouze společnosti, nikoli žalobci jako zmocniteli, přičemž jej měly poučit o tom, že u podání společnosti může žádat o uznání tohoto odvolání za úkon učiněný jeho zástupcem. Správní orgány nadto nesprávně vyhodnotily samotnou osobu podatele odvolání, neboť mylně vycházely z toho, kdo je majitelem datové schránky, z níž byla datová zpráva poslána, jelikož je nutné rozlišovat mezi osobou podatele zprávy a vlastníkem datové schránky. Společnost se tedy v daném případě nestavěla do role zástupce žalobce, tudíž mělo být jednáno se žalobcem, případně s jeho zástupcem, panem S. Závěru, že odvolání činil žalobce osobně, nasvědčuje i skutečnost, že v reakci na výzvu směřovanou společnosti byla z datové schránky společnosti opětovně zaslána plná moc ve prospěch pana S. V neposlední řadě žalobce poukazoval na to, že žalovaný měl zkoumat, zda tu nejsou podmínky pro zahájení přezkumného řízení.

[4] V **napadeném usnesení** krajský soud popsal, že dne 4. 8. 2016 bylo magistrátu doručeno podání z datové schránky společnosti, jehož přílohou bylo odvolání proti rozhodnutí magistrátu z 18. 7. 2016, dle jeho obsahu měl toto podání učinit žalobce osobně. Usnesením z 8. 8. 2016, které bylo společnosti doručeno téhož dne, byla společnost vyzvána magistrátem, aby ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení usnesení prokázala zastupování žalobce ve věci předmětného správního deliktu, a to doložením zastoupení na základě plné moci ve smyslu § 33 odst. 1 s odkazem na § 37 odst. 3 správního řádu. Následujícího dne obdržel magistrát podání z datové schránky společnosti, jejíž přílohou byla plná moc udělená žalobcem panu T. S. – jednalo se o totožnou plnou moc s plnou mocí, která již byla v řízení k zastupování žalobce předložena.

[5] Krajský soud se nejprve zabýval tím, zda žalobci svědčí k podání žaloby aktivní věcná legitimace s ohledem na skutečnost, že napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto jako nepřípustné odvolání třetí osoby (společnosti) jako podání osoby neoprávněné. Krajský soud dospěl k závěru, že žalobci svědčí žalobní legitimace vyplývající z § 65 odst. 2 s. ř. s.,

pokračování

dle kterého žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Žalobce totiž tvrdí, že jako účastník řízení před správním orgánem (jehož účastenství vyplývá z příslušných ustanovení zákona o silničním provozu) byl zkrácen na svých právech postupem správního orgánu, který nesprávně vyhodnotil podání, jež bylo žalobcem v řízení učiněno.

[6] Krajský soud dále řešil otázku, zda měl správní orgán setrvat toliko na výzvě osobě, která jménem žalobce odvolání podala – v daném případě společnosti, či zda byly naplněny podmínky k výzvě samotnému účastníkovi. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a uzavřel, že zástupcem žalobce na základě zmocnění žalobcem v řízení před magistrátem byl po celou dobu řízení pouze T. S., a to na základě plné moci ze dne 21. 10. 2015. Tento závěr je podporován zejména tím, že poté, co byla společnost vyzvána jako domnělý zástupce žalobce k prokázání plné moci, bylo správnímu orgánu doručeno podání, jehož přílohou byla opětovně plná moc udělená žalobcem T. S. Za této situace byl správný postup správního orgánu, pokud vyzval pouze domnělého zástupce – společnost k prokázání plné moci. Procesní úkon učiněný prostřednictvím datové schránky za podmínek uvedených v ustanovení § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“), osobou v uvedeném ustanovení označenou, má stejné účinky jako úkon učiněný písemně a podepsaný osobou, pro kterou byla datová schránka zřízena (viz Stanovisko pléna Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2017, sp. zn. PlsN 1/2015). Jestliže v dané věci učinila společnost podání datovou zprávou, jejíž přílohou bylo (již dále elektronicky nepodepsané) odvolání žalobce, bylo nutno na toto podání pohlížet tak, že toto podání učinila uvedená společnost. Pokud po výzvě správního orgánu k prokázání plné moci společnost jako domnělý zmocněnec reagovala podáním datové zprávy, jejíž přílohou byla plná moc udělená žalobcem T. S., nebylo prokázáno zmocnění udělené společnosti a správní orgán postupoval správně, jestliže při absenci jiného podání ze strany společnosti odvolání učiněné společností jako nepřípustné zamítl dle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu, neboť z ustanovení § 81 odst. 1 správního řádu vyplývá, že odvolání proti rozhodnutí může podat účastník řízení, resp. jeho zástupce v souladu s ustanovení § 34 odst. 1 správního řádu. K námitce žalobce, že měl magistrát postupovat dle ustanovení § 34 odst. 4 správního řádu, krajský soud uvedl, že tento postup za daných skutkových okolností nebyl na místě. Žalobce odvolání proti rozhodnutí magistrátu nepodal; jeho žaloba je proto nepřípustná dle ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s., neboť nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem. Krajský soud z uvedených důvodů žalobu odmítl dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému usnesení **kasační stížnost**. V doplnění, které bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno dne 8. 3. 2018, uvedl, že ji podává z kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítal, že podle následné judikatury Nejvyššího správního soudu se má výzva k odstranění vad plné moci doručovat primárně zmocněnci a nikoli zmocniteli, přičemž pokud by zmocněnec nereagoval, tak má správní orgán kontaktovat zmocnitele, tj. přímo účastníka. Dále není

správný závěr krajského soudu, že by stěžovatel měl být při podání odvolání zastoupen společností. Jak plyne z obsahu odvolání, jeho podatelem byl sám stěžovatel bez svého zástupce. Z toho důvodu je vadný výrok rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání společnosti, byť tato žádné odvolání nepodala. Podatele nelze podle jeho názoru posuzovat podle toho, z které datové schránky bylo podání odesláno, nebo jak je nadepsána obálka doporučeného dopisu, nýbrž podle obsahu podání. To plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 1 As 352/2016 - 38, navíc v projednávané věci se společnost neoznačila za zástupce stěžovatele. Pokud by stěžovatel své odvolání odeslané z datové schránky společnosti odeslal magistrátu poštou, byl by vždy podatelem stěžovatel, a to bez ohledu na to, kdo by byl na obálce označen jako odesílatel. Z obsahu odvolání bylo zřejmé, kdo je činí (viz ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu). Je irelevantní okolnost, že stěžovatel nedonesl odvolání na podatelnu magistrátu, nýbrž je zaslal datovou zprávou svého zaměstnavatele.

[8] Stěžovatel dále uvedl, že pokud by bylo předmětné odvolání elektronicky podepsáno, nepochybně by je správní orgán považoval za odvolání stěžovatele, byť bylo odesláno z datové schránky třetí osoby. Absence elektronického podpisu nemůže způsobit, že by se mohlo jednat o podání majitele datové schránky. Podpis podání je pouze náležitostí podání dle § 37 odst. 2 správního řádu a v případě jeho absence je nutno postupovat dle § 37 odst. 3 správního řádu. Krajský soud se nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou, že měl magistrát postupovat dle § 34 odst. 4 správního řádu, tj. magistrát měl poučit stěžovatele o právu žádat o uznání úkonu učiněného jinou osobou než zmocněncem za úkon zmocněnce.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na odůvodnění napadeného usnesení a na své vyjádření k žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky obsažené v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému usnesení přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[12] Nejvyšší správní soud má s ohledem na obsah kasační argumentace a odůvodnění napadeného usnesení za to, že stěžejním je posouzení „charakteru“ podání obsahujícího odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které bylo magistrátu doručeno dne 4. 8. 2016, a to z datové schránky společnosti ODVOZ VOZU s. r. o., přičemž vlastní podání není opatřeno žádným uznávaným elektronickým podpisem, v textu je pouze uvedeno jméno stěžovatele. Z obsahu tohoto podání dále vyplývá, že je zjevně učiněn na hlavičkovém papíru společnosti ODVOZ VOZU, neboť její název je uveden v zápatí dokumentu, přičemž v hlavičce a na pozadí dokumentu je uveden nápis ODVOZ VOZIDLA.

pokračování

[13] Nejvyšší správní soud má za to, že při použití určité formy komunikace mezi podatelem a orgánem veřejné moci (zde magistrátem) je nutné pro posouzení náležitostí takové formy a pro zvážení následků takového podání aplikovat případný speciální právní předpis upravující takovou formu komunikace, následně podpůrně (s ohledem na pravidlo *lex specialis derogat legi generali*) obecnou právní úpravu obsaženou v obecném procesním předpise (zde ve správním řádu) stran činění podání účastníkem řízení. Určení, komu je takové podání přiřčitelné, resp. kdo je vůči orgánu veřejné moci učinil, má totiž přednost před případnými navazujícími kroky v podobě výzvy k doložení plné moci, pokud je na základě předchozího kroku dospěno k závěru, že podání je nutné přičíst jinému subjektu než tomu, koho se věc po obsahové stránce na první pohled týká (tj. že se jedná o potencionálního zástupce).

[14] V projednávané věci takovým speciálním právním předpisem je zákon o elektronických úkonech. Podle § 18 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb. o elektronických úkonech *„Fyzická osoba, podnikající fyzická osoba a právnická osoba může provádět úkon vůči orgánu veřejné moci, má-li zpřístupněnu svou datovou schránku a umožňuje-li to povaha tohoto úkonu, prostřednictvím datové schránky.“* Podle odst. 2 § 18 téhož zákona *„Úkon učiněný osobou uvedenou v § 8 odst. 1 až 4 nebo pověřenou osobou, pokud k tomu byla pověřena, prostřednictvím datové schránky má stejné účinky jako úkon učiněný písemně a podepsaný, ledaže jiný právní předpis nebo vnitřní předpis požaduje společný úkon více z uvedených osob.“* Podpůrně však stále platí právní úprava obsažená v ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu ve znění v době rozhodování správních orgánů, podle kterého *„Z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 3. V podání souvisejícím s její podnikatelskou činností uvede fyzická osoba jméno a příjmení, popřípadě dodatek odlišující osobu podnikatele nebo druh podnikání vztahující se k této osobě nebo jí provozovanému druhu podnikání, identifikační číslo osob a adresu zapsanou v obchodním rejstříku nebo jiné zákonem upravené evidenci jako místo podnikání, popřípadě jinou adresu pro doručování. Právnická osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.“*

[15] Nejvyšší správní soud k citovanému ustanovení zákona o elektronických úkonech uvádí, že zákonná fikce podpisu, který musí obsahovat každé podání ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu, platí pouze pro podání činěné majitelem datové schránky, nikoliv však pro případ, je-li prostřednictvím datové schránky zasláno podání osoby odlišné od majitele datové schránky (v takovém případě by podpis majitele datové schránky postrádal jakýkoliv smysl), jako tomu bylo i dle argumentů obsažených v kasační stížnosti v projednávané věci. Nastane-li druhý zmíněný případ, musí být takové podání elektronicky podepsáno, resp. musí přistoupit další okolnosti k doložení toho, že takové podání je učiněno jménem subjektu odlišného od majitele datové schránky, aby mělo příslušné právní účinky ve prospěch této třetí osoby. Jak totiž obecně plyne z ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu, každé podání musí být podepsáno, a to bez ohledu na to, zda se jedná o podání učiněné v listinné nebo v elektronické podobě. Podpis není vyžadován pouze za situace, kdy se jedná o podání činěné majitelem datové schránky, neboť

v takovém případě platí fikce podpisu jménem majitele datové schránky dle ustanovení § 18 odst. 2 zákona o elektronických úkonech.

[16] Nejvyšší správní soud přitom stran nutnosti podpisu a postupu správního orgánu při odstraňování vady podání spočívající v chybějícím podpisu musí setrvat na právních závěrech obsažených rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39 (které sice byly vysloveny ve vztahu k listinnému podání, avšak stejné závěry musí platit i ve vztahu k elektronickému podání, jelikož u takového podání zákon o elektronických úkonech za určitých podmínek upravuje pouze fikci podpisu majitele datové schránky, neodstraňuje tak obecný požadavek na to, aby podání bylo podepsáno, pouze se liší způsoby tohoto podpisu (s ohledem na formu podání), podle kterých *„Podpis na listinném podání je podstatnou náležitostí podání. Chybějící podpis na podání je vadou, pro kterou nelze pokračovat v řízení (§ 37 odst. 2 správního řádu). Chyběl-li podpis na odporu podle § 87 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a nebyla-li tato vada přes výzvu odstraněna, odpor nevyvolal žádné právní účinky a příkaz o uložení napomenutí nebo pokuty nabyt právní moci. Podává-li stejná osoba jako účastník či jako zmocněnec opakovaně listinná podání bez podpisu, není procesní chybou, pokud správní orgán nepostupuje podle § 37 odst. 3 správního řádu a osobu nevyzve k odstranění nedostatku podání. Stejně závěry platí i pro osoby nějakým způsobem spojené s osobami tyto obstrukční taktiky využívajícími. Takovéto podání je v těchto výjimečných případech zneužitím práva, nepožítvá právní ochrany a nevyvolá samo o sobě žádné procesní důsledky. Správní orgán na ně nemusí nijak procesně reagovat.“*

[17] Nejvyšší správní soud s ohledem na osobu zástupce stěžovatele ve správním řízení a využití datové schránky společnosti ODVOZ VOZU má za to, že se i v tomto případě jednalo o procesní obstrukční taktiku osob specializujících se na poskytování „pojištění proti pokutám“, kteří se soustředí na vytváření „procesních pastí“ za účelem znepřehlednění správního řízení a dosažení prekluze odpovědnosti zmocnitelů, zejm. v době, kdy prekluzivní lhůta činila pouze 1 rok – srov. § 20 zákona o přestupcích ve znění do zákona č. 204/2015 Sb. Nejvyšší správní soud toto jednání považuje za zjevné zneužívání procesních pravidel v jednotlivých řízeních. Nejvyšší správní soud proto s ohledem na závěry obsažené v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39 stran náležitosti podání má za to, že za těchto specifických procesních okolností nebylo povinností správního orgánu stěžovatele, resp. majitele příslušných datových stránek vyzývat, aby předmětné podání doplnil o podpis, aby se jednalo o podání ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu.

[18] Nejvyšší správní soud dále zvažoval, komu tedy toto (s ohledem na výše uvedené) procesně vadné podání mělo být přičteno s ohledem na probíhající správní řízení. Dospěl přitom k závěru, že toto podání mělo být přičteno společnosti ODVOZ VOZU, s níž žalovaný následně správně jednal, i když tomuto podání nesvědčila fikce podpisu dle zákona o elektronických úkonech. Za určující totiž Nejvyšší správní soud považuje to, že dotyčná zpráva obsahující odvolání byla zaslána z datové schránky této společnosti, která má v souladu se zákonem o elektronických úkonech za povinnost řádně tuto datovou schránku využívat a zabránit zneužívání datové schránky, resp. přístupových údajů do datové schránky dle ustanovení § 9 odst. 2 tohoto zákona. Jinými slovy pokud má někdo zřízení datovou schránku, nese příslušnou odpovědnost za to, jaké podání je z takové

pokračování

datové schránky vůči orgánu veřejné moci učiněno. Proto správní orgány musely vést řízení o takovém podání ve vztahu ke společnosti ODVOZ VOZU, neboť na rozdíl od právní úpravy regulující civilní řízení a příslušných závěrů Nejvyššího soudu obsažených ve stanovisku Nejvyššího soudu z 5. 1. 2017, sp. zn. Plsn 1/2015, správní řád nestanoví, že k takto „vadnému podání“ (které nedisponuje příslušným podpisem, jelikož bylo zasláno z „cizí datové schránky“) se nepřihlíží. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s tím, že řízení o takovémto odvolání bylo následně žalovaným zamítnuto z důvodu, že bylo podáno někým zjevně neoprávněným – osobou, která nebyla účastníkem řízení, ani nebyla zástupcem takového účastníka řízení, neboť nebyla doložena příslušná plná moc ve prospěch společnosti.

[19] Ve vztahu k námitkám stěžovatele poukazujícím na to, že on osobně nebyl ze strany správních orgánů dostatečně informován o vzniklé procesní situaci, přičemž se dovolává předchozích rozhodnutí Nejvyššího správního soudu stran odstraňování pochybností o zastupování, případně poukazuje na ustanovení § 34 odst. 4 správního řádu, Nejvyšší správní soud obecně uvádí, že setrvale dospívá k závěru, že správní orgány mají účastníky řízení o jejich procesních právech a řádném postupu poučovat (např. o následcích neodstranění vad odvolání viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 27/2015 – 59), avšak vždy jsou mj. zohledňovány osobní poměry účastníků, resp. jejich postup ve správním řízení. Pokud byl stěžovatel v projednávané věci zastoupen osobou, která nabízí tzv. pojištění proti pokutám a která se zaměřuje na vytváření tzv. procesních pastí, nevidí Nejvyšší správní soud důvod pro to, aby takováto osoba byla zvláště poučována o svých procesních právech, o kterých má zjevně rozsáhlý přehled.

[20] Projednávaná věc přitom nese znaky takové procesní pasti, neboť pan S., který byl zmocněncem stěžovatele v průběhu správního řízení, měl zároveň zřízenou datovou schránku, jejímž prostřednictvím s magistrátem komunikoval. Nejvyšší správní soud tedy neshledává žádný rozumný důvod pro to, aby odvolání bylo podáváno prostřednictvím datové schránky třetího subjektu (společnosti ODVOZ VOZU), když stěžovatel chtěl být zastoupen panem S., který se správními orgány mohl touto formou snadno komunikovat. Pokud stěžovatel chtěl změnit v průběhu správního řízení zastoupení, mohl tak bez jakýchkoli obtíží učinit, a nevytvářit uměle situaci, kdy není zřejmé, kdo a jménem koho (případně za vůbec jménem třetí osoby) jedná, čemuž Nejvyšší správní soud odmítá poskytnout ochranu, zvláště když je zjevné, že mezi panem S. a společností ODVOZ VOZU bylo velice úzké propojení, neboť napadené rozhodnutí bylo doručováno pouze společnosti ODVOZ VOZU, avšak stěžovatel byl o doručení tohoto rozhodnutí zjevně informován, když proti němu podal včasnou žalobu.

[21] Je tedy správný závěr krajského soudu, že žaloba stěžovatele byla nepřipustná dle § 68 písm. a) s. ř. s., neboť stěžovatel nepodal odvolání proti rozhodnutí magistrátu. Z toho důvodu krajský soud správně dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

[22] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, která měla ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu